

Sygn. akt IV KK 439/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSA del. do SN Mariusz Młoczkowski

Protokolant Danuta Bratkrajc

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zbigniewa Siejbika
w sprawie **L. L.**

w przedmiocie wydania wyroku łącznego
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 27 czerwca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 czerwca 2013 r.,

uchylającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w B.

z dnia 27 marca 2013 r., i umarzającego postępowanie

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 27 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w B. umorzył postępowanie w zakresie objęcia węzłem kary łącznej kar wymierzonych L. L. czterema wyrokami Sądu Rejonowego w B., natomiast na mocy art. 91 § 2 k.k. połączył skazania zawarte w wyrokach tego Sądu z dnia 16 maja 2011 r., w sprawie ... 105/11, i z dnia 22 lipca 2011 r., w sprawie ... 532/11, odpowiednio na kary:

- 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym – za czyny z art. 244a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnione w dniach: 10, 11, 18, 21 i 25 września 2010 r., 1, 2, 16, 17, 22, 24, 30 i 31 października 2010 r. oraz 6, 13, 19, 20, 26 i 27 listopada 2010 r. (pkt. III części wstępnej wyroku),
- 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat i na karę grzywny, orzeczoną na podstawie art. 71 § 1 k.k., w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda – za czyny z art. 244a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnione w dniach 26 i 27 lutego 2011r. (pkt. IV).

Na tej podstawie Sąd Rejonowy wymierzył skazanemu, za zbiegające się przestępstwa, karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat, pozostawiając do odrębnego wykonania pozostałe orzeczenia zawarte w opisanych wyrokach.

Powyższy wyrok łączny został zaskarżony przez prokuratora na niekorzyść skazanego, w części dotyczącej orzeczenia o karze. W apelacji prokurator zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego – art. 87 k.k., polegającą na pominięciu tego przepisu w podstawie wymiaru kary łącznej, pomimo połączenia kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności oraz
2. niesłuszne zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa analiza przesłanek warunkujących zastosowanie tego środka, a zwłaszcza dotychczasowy sposób życia skazanego, tj. uprzednia karalność oraz odbywanie kary pozbawienia wolności, uzasadniały wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe, prokurator postulował zmianę zaskarżonego wyroku przez uzupełnienie podstawy wymiaru kary łącznej o art. 87 k.k. oraz wymierzenie skazanemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 r., uchylił zaskarżony wyrok i powołując się na przepisy art. 569 § 1 k.p.k. i art. 89 § 1a k.k. – oba odczytywane *a contrario*, umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. U podstaw tego rozstrzygnięcia legła ocena Sądu odwoławczego o słuszności stanowiska skarżącego prokuratora, że w stosunku do L. L. wystąpił całkowity brak określonych przepisem art. 69 k.k. przesłanek uzasadniających warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu łącznej kary pozbawienia wolności. W tym stanie Sąd Okręgowy uznał, że w takim razie w ogóle nie ma podstaw do wymierzenia kary łącznej, która – zgodnie z żądaniem prokuratora – powinna być orzeczona w formie bezwzględnej, ponieważ przepis art. 89 § 1 a k.k., zezwalający na orzeczenie takiej kary, odnosi się do sytuacji, gdy połączeniu podlegają tylko kary pozbawienia wolności wymierzone z warunkowym zawieszeniem, nie zaś kary, które były przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie.

Powyższy wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył Prokurator Generalny kasacją wniesioną na niekorzyść skazanego L. L. W skardze tej zarzucił *„rażące i mające istoty wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 89 § 1 k.k., polegające na wyrażeniu błędnego poglądu, że obowiązujący stan prawny uniemożliwia orzeczenie w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym w następstwie połączenia kar jednostkowych: ograniczenia wolności i pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzonych L. L. wyrokami Sądu Rejonowego w B. o sygn. ... 105/11 i ... 532/11, za pozostające w realnym zbiegu przestępstwa popełnione w okresie od 10 września 2010 r. do 27 lutego 2011 r., co skutkowało niezasadnym umorzeniem postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego”*. Na tak określonej podstawie Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się zasadna.

Trafnie wywodzi się w rozważanej skardze, że kontestowane stanowisko Sądu Okręgowego można by z pewnością uznać za prawidłowe, jednakże w stanie prawnym obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010 r., tj. przed wejściem w życie ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (...) – Dz. U. Nr 206, poz. 1589, którą to ustawą znowelizowano unormowanie art. 89 k.k. Istotnie bowiem, zgodnie z ugruntowaną do tej daty wykładnią art. 89 § 1 k.k., zapoczątkowaną uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2001 r., I KZP 2/01, OSNKW 2001, z. 5-6, poz. 41, przyjmowano, że w wypadku skazań za pozostające w zbiegu przestępstwa na kary pozbawienia wolności (kary innego rodzaju) z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia wykonania, sąd był uprawniony do wymierzenia kary w wyroku łącznym tylko o tyle, o ile stwierdził istnienie przesłanek uzasadniających orzeczenie tej kary z zastosowaniem probacji. Stwierdzenie braku określonych przepisem art. 69 k.k. przesłanek wykluczało więc możliwość wydania orzeczenia wymierzającego karę łączną w bezwzględnej formie, a co za tym idzie, pociągało za sobą konieczność umorzenia postępowania w kwestii wydania wyroku łącznego. Wypada dodać, że jednolicie też przyjmowano (zapoczątkowała to uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2000 r., I KZP 28/00, OSNKW 2000, z. 11-12, poz. 91), iż unormowanie art. 89 § 1 k.k. nie dawało podstaw do orzeczenia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania w sytuacji, gdy łączeniu podlegały wyłącznie kary tego rodzaju wymierzone z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Myślą przewodnią omawianej, dominującej linii orzecznictwa było stwierdzenie, ujmując rzecz w skrócie, że bez wyraźnej regulacji ustawowej nie jest możliwe zwiększenie dolegliwości wynikającej z wykonania niepołączonych kar jednostkowych, z których wszystkie lub niektóre wymierzono (prawomocnie, w różnych postępowaniach) z warunkowym zawieszeniem wykonania. Regulacja ta traktowana więc była jako wskazówka co do możliwości oraz co do jedyne go sposobu kształtowania kary łącznej w omawianej sekwencji – przez „rozciągnięcie” dobrodziejstwa probacji także na te jednostkowe skazania, w których orzeczono karę w formie bezwzględnej. Przytaczana interpretacja eliminowała więc, rzecz jasna, również możliwość łączenia kary ograniczenia wolności i kary pozbawienia wolności wymierzonej warunkowo, jeżeli wydający wyrok łączny sąd nie widział

podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2011 r., II KK 327/10, Prok.i Pr. 2011, z. 10, poz. 4, lex 795778).

Wspomniana nowelizacja art. 89 k.k., pozostawiająca art. 89 § 1 k.k. w niezmienionej merytorycznie postaci, a polegająca na dodaniu w tym unormowaniu przepisu § 1a, zezwalającego na wymierzenie bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności w wypadku objęcia jej węzłem kar pozbawienia wolności, których wykonanie warunkowo zawieszono, bez wątplenia więc zobowiązywała do zaktualizowania interpretacji stanu prawnego w zakresie omawianej problematyki, w tym co do występującego w sprawie zagadnienia możliwości wymierzenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności w następstwie łączenia kary ograniczenia wolności oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Orzekający Sąd Okręgowy dostrzegł powyższe uwarunkowanie i w wyniku przeprowadzonych rozważań udzielił negatywnej w tej kwestii odpowiedzi. Z rozważań tych wynika, że Sąd nie doszukał się żadnego związku między unormowaniami art. 89 § 1 k.k. i art. 89 § 1a k.k. Dlatego też, odnośnie do łączenia skazań za pozostające w zbiegu przestępstwa na kary o charakterze probacyjnym uznał, iż obowiązujący stan prawny (art. 89 § 1a k.k.) dopuszcza możliwość wymierzenia w wyroku łącznym bezwzględnej kary pozbawienia wolności jedynie wtedy, gdy łączeniu podlegają tylko kary pozbawienia wolności, i to wszystkie orzeczone z warunkowym zawieszeniem wykonania. Wobec tego wyraził pogląd, że w sprawie nie ma zastosowania przepis art. 89 § 1a k.k., który (*a contrario*) wskazał jako podstawę prawną wydanego rozstrzygnięcia.

Prezentowany wywód przekonuje, że Sąd Okręgowy nie do końca jednak sprostął podjętemu zadaniu interpretacyjnemu, bowiem w swych rozważaniach poprzestał na uproszczonej analizie językowej brzmienia art. 89 § 1a k.k. oraz na pobieżnym, nieprecyzyjnym zestawieniu tego przepisu z art. 89 § 1 k.k. Z tego już tylko powodu wyciągnięte wnioski wiodły wprost do naruszenia przepisu art. 89 § 1 k.k., wskazanego w zarzucie kasacji Rzecz bowiem nie w tym, jak przyjęto w wyroku, że do ustalonego w sprawie zbiegu skazań na bezwzględną karę ograniczenia wolności i warunkowo orzeczoną karę pozbawienia wolności, nie ma

zastosowania art. 89 § 1a k.k. – co oczywiste, skoro pierwsza z wymienionych kar jednostkowych w ogóle nie mieści się w hipotezie tego przepisu. Sedno tkwiło w tym, czy w tej sytuacji ma zastosowanie art. 89 § 1 k.k., a w takim razie, czy jego rozważenie w powiązaniu z treścią pierwszego z unormowań – aktualnie wprowadzonego do stanu prawnego – zezwala na połączenie wymienionych skazań, gdy nie zachodzą określone przepisem art. 69 k.k. przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej.

Nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że przepis art. 89 § 1 k.k. odnosi się do skazań będących przedmiotem rozważań w sprawie. Przewiduje on wszak sposób kształtowania kary w wyroku łącznym w sytuacji, gdy w grę wchodzi zespolenie kar orzeczonych z warunkowym zawieszeniem wykonania (w niniejszej sprawie – kara pozbawienia wolności) i bez warunkowego zawieszenia wykonania (kara ograniczenia wolności), a przy tym dotyczy wszystkich (poza wskazanymi w art. 32 pkt. 4 i 5 k.k.) rodzajów kar. W nawiązaniu do ostatniego elementu należy ponadto przypomnieć treść i obligatoryjny charakter, pominiętych przez Sąd Okręgowy, przepisów art. 85 k.k. i art. 87 k.k. Pierwszy z nich – normujący warunki orzekania kary łącznej – statuuje zasadę łączenia kar tego samego rodzaju lub innych podlegających łączeniu. Drugi z kolei, przesądza o sposobie łączenia kar innego rodzaju, jakimi są pozbawienie i ograniczenie wolności, przez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w następstwie dokonania określonej redukcji rozmiaru kary ograniczenia wolności. Oznacza to, że w sytuacji realnego zbiegu przestępstw, za które orzeczono kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, wymierzenie kary łącznej nie jest, co do zasady, kwestią wyboru sądu. Powracając zatem na grunt unormowania art. 89 § 1 k.k. stwierdzić trzeba, że do wydania w wyroku łącznym orzeczenia o karze obejmującej skazania na wspomniane kary jednostkowe, z których wykonanie kary pozbawienia wolności zawieszono, mogłoby nie dojść tylko w wypadku uznania, że nadal – jak w poprzednio obowiązującym stanie prawnym – nie jest możliwe wymierzenie łącznej kary pozbawienia wolności w bezwzględnej postaci, przy braku przesłanek zawieszenia jej wykonania. Wniosek taki jest jednak nieuprawniony.

Przede wszystkim, w nawiązaniu do stanowiska Sądu Okręgowego stwierdzić trzeba, że nie ma podstaw do zerwania związku zachodzącego między

przepisami art. 89 § 1 k.k. i art. 89 § 1a k.k., a w efekcie do odczytywania sensu każdego z nich w sposób wyabstrahowany. Przeciwnie, zasady wykładni systemowej przekonują do odwrotnego stanowiska. Spojrzenie przez pryzmat argumentacji *a rubrica* pozwala dostrzec, że całość unormowania art. 89 k.k. – pozostająca w oczywistym powiązaniu z regulacjami dotyczącymi warunków orzekania kary łącznej – reguluje kwestię zarówno samej możliwości łączenia, jak i sposobu kształtowania kary łącznej w wyroku łącznym w sytuacji, gdy objęciu jej węzłem podlegają różnorakie skazania na kary o charakterze probacyjnym. Oba wymienione przepisy zostały umiejscowione w tym samym unormowaniu bezpośrednio po sobie, a drugi z nich (nowy) otrzymał oznaczenie 1a, co daje podstawę do założenia, iż unormowanie art. 89 § 1 k.k. wraz z kolejnym unormowaniem art. 89 § 1a k.k. tworzą w opisanym zakresie niesprzeczną i zupełną całość (dopełnioną treścią kolejnych jednostek redakcyjnych art. 89 k.k., traktujących o sposobie kształtowania probacji, w razie wymierzenia kary łącznej z warunkowym zawieszeniem wykonania).

W istocie też, do wniosku takiego uprawnia wprost porównanie treści każdego z omawianych przepisów, których rozumienie nie nasuwa żadnych interpretacyjnych trudności od strony językowej. Jak wspomniano, art. 89 § 1 k.k. odnosi się do podlegających łączeniu jednostkowych kar każdego rodzaju, wymierzonych z zastosowaniem i bez zastosowania środka probacyjnego, natomiast art. 89 § 1a k.k. dotyczy tylko jednostkowych kar pozbawienia wolności, jednak już takich, z których wszystkie wymierzono z zastosowaniem tego środka; oba zaś unormowania – choć pierwsze wskazuje na możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej, a drugie, jej wymierzenia w formie bezwzględnej – zakładają fakultatywność każdego z tych rozstrzygnięć. Tak określona zawartość normatywna pozwala więc stwierdzić, że opisywane regulacje, przewidujące możliwość łączenia kar wymierzonych również albo wyłącznie z dobrodziejstwem probacji, w sposób komplementarny ujmują metodę kształtowania kary w wyroku łącznym, wskazując na oba z wchodzących w grę rozstrzygnięć, a więc zawieszenie wykonania kary łącznej, bądź jej wymierzenie w formie bezwzględnej; warto przy tym pamiętać, że poprzednio obowiązujący stan prawny przewidywał wyłącznie możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary (w

razie łączenia kar orzeczonych z warunkowym i bez warunkowego zawieszenia). Oczywiście, poprzestanie na powyższym nie jest wystarczające, nie do pominięcia jest bowiem konieczność odniesienia obu opisanych rozstrzygnięć do konfiguracji kar jednostkowych (ich rodzaju, stosowanej do nich probacji), które przewidziano w każdym z omawianych unormowań. Pozostając przy rozwiązaniu dylematu co do łączenia występujących w sprawie skazań, objętych unormowaniem art. 89 § 1 k.k., wolno jednak już teraz stwierdzić, że regulacja ta pozostaje w sprzężeniu z unormowaniem art. 89 § 1a k.k.

Do takiego też wniosku prowadzi szczegółowa analiza przepisu art. 89 § 1a k.k., bezpośrednio regulującego sytuację, w której orzeczone za zbiegające się przestępstwa kary pozbawienia wolności zostały wymierzone z warunkowym zawieszeniem wykonania. Nie sposób powątpiewać, że fakultatywność wymierzenia na ich podstawie bezwzględnej kary pozbawienia wolności oznacza również możliwość niezastosowania tego rozstrzygnięcia, jeżeli w czasie wydawania wyroku łącznego nadal zachodzą okoliczności przewidziane w art. 69 k.k. Jednak brzmienie przepisu wyraźnie też wskazuje, że niepowiązany dotąd z izolacją charakter wręcz wszystkich orzeczonych kar pozbawienia wolności może również zostać w wyroku łącznym przekształcony w karę o charakterze izolacyjnym. Nasuwa to wniosek, że skoro możliwe jest wymierzenie bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności nawet wtedy, gdy wszystkie jednostkowe kary pozbawienia wolności zostały orzeczone z warunkowym zawieszeniem wykonania, to tym bardziej jest to możliwe wówczas, gdy tylko jedną (niektóre) z tych kar orzeczono z zawieszeniem, natomiast drugą (pozostałe), bez warunkowego zawieszenia wykonania.

Ten oczywisty wniosek prostą drogą wiedzie już natomiast na grunt unormowania art. 89 § 1 k.k., bowiem to ten właśnie przepis bezpośrednio obejmuje swą hipotezą sekwencję skazań, o której mowa powyżej. Należy zatem podzielić zapatrywanie wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2011 r., IV KK 159/11, lex 848159, wywiedzione z argumentu *a maiori ad minus*, że sąd uprawniony jest, na podstawie art. 89 § 1 k.k., do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, gdy połączeniu w wyroku łącznym podlegają kary pozbawienia wolności orzeczone z warunkowym i bez

warunkowego zawieszenia ich wykonania. Wobec tego nie może budzić wątpliwości stwierdzenie – oczywiste w myśl zasady *lege non distinguentae* – że w razie zbiegu przestępstw, za które nastąpiły skazania warunkowe i bezwzględne na pozostałe, wymienione w art. 89 § 1 k.k. kary – podlegające łączeniu, możliwe jest zarówno wymierzenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem wykonania, jak i, przy stwierdzeniu braku przesłanek określonych w art. 69 k.k., jej orzeczenie w sposób bezwzględny. W powiązaniu z unormowaniem art. 87 k.k. – którego stosowaniu nie sprzeciwiają się już żadne względy (zob. powołany wyrok Sądu Najwyższego w sprawie II KK 327/10) – uznać więc trzeba ostatecznie, że **w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania oraz na karę ograniczenia wolności bez warunkowego zawieszenia wykonania, norma wynikająca z regulacji art. 89 § 1 k.k. i art. 87 k.k., rekonstruowana po wprowadzeniu do stanu prawnego przepisu art. 89 § 1a k.k., uprawnia do wymierzenia w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.** Oznacza to zarazem, że nie istnieją podstawy do rezygnacji z wymierzenia w wyroku łącznym kary obejmującej węzłem opisaną sekwencję kar jednostkowych, gdy nie dopatrzonego się przesłanek jej warunkowego zawieszenia wykonania.

Przedstawioną interpretację potwierdza analiza funkcji i celu rozważanej regulacji, uwzględniająca odnotowaną zmianę normatywną w zakresie łączenia w wyroku łącznym kar wymierzonych z zastosowaniem probacji. W świetle tej zmiany uzasadnione jest obecnie twierdzenie, że racjonalizację odpowiedzialności karnej, zakładaną w odniesieniu do kary łącznej wymierzanej w wyroku łącznym, należy tu każdorazowo wiązać z takim kształtowaniem tej odpowiedzialności, który ma również uwzględniać zaktualizowaną ocenę przesłanek przewidzianych w art. 69 k.k. Potrzeba czynienia w ich zakresie ustaleń odnoszonych do kary wymierzanej w wyroku łącznym (przy łączeniu skazań na kary pozbawienia wolności, z których wszystkie lub niektóre orzeczono z warunkowym zawieszeniem wykonania, chodzi także o wskazany w art. 69 § 1 k.k. próg tej kary) ujawnia jednocześnie zakładany przez ustawodawcę cel pragmatycznego dostosowania postaci represji karnej – z zastosowaniem, bądź bez zastosowania dobrodziejstwa probacji – do decydujących o tym w całokształcie okoliczności, istniejących w chwili opisanego

wyrokovania. Wyraźne ustawowe upoważnienie do formowania kary łącznej w sposób przekształcający kary o nieizolacyjnym charakterze w bezwzględną karę pozbawienia wolności świadczy, że realizacja tego celu może wiązać się także z ewidentnym (i to najdalej idącym) pogorszeniem sytuacji skazanego, wynikającej z dotychczasowego wykonywania wobec niego kar jednostkowych, odrębnie orzeczonych w sposób warunkowy za pozostające w zbiegu przestępstwa.

Spojrzenie z powyższej perspektywy na kwestię łączenia w wyroku łącznym kary pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono, z karą ograniczenia wolności (jak w niniejszej sprawie), nie pozwala dostrzec normatywnych przeszkód, dla których nie byłoby możliwe, przy braku przesłanek z art. 69 k.k., wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, skoro łączeniu podlegają wprawdzie kary różnorodnej, ale przecież o zbliżonym, niepowiązanym z izolacją charakterze (tym bardziej trudno o obiekcje w sytuacji odwrotnej, gdy to jednostkowa kara pozbawienia wolności została orzeczona w formie bezwzględnej). Zastrzeżeń takich nie można mieć wreszcie przy zważeniu na *ratio legis* unormowania art. 87 k.k., wywodzone z braku możliwości równoczesnego wykonywania kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, a wobec tego rodzące pytanie co do potrzeby wydawania wyroku łącznego przy możliwości odrębnego wykonywania tych kar, gdy jedną z nich warunkowo zawieszono. Ewentualną potrzebę rozważenia tej kontrowersji (w zestawieniu z obligatoryjnym charakterem przepisów art. 85 k.k. i art. 87 k.k.) dezaktualizuje wspomniana perspektywa, uwzględniająca omawiane zmiany normatywne.

Powyższe wywody dają podstawę do stwierdzenia, że pozostawienie poza polem uwagi wniosków wynikających z wykładni historycznej, a przy tym odstąpienie od pogłębionej analizy językowej unormowania art. 89 k.k. oraz niewykorzystanie pozostałych metod wykładni przy jego interpretacji, doprowadziło Sąd Okręgowy do wyrażenia błędnego poglądu prawnego, rażąco naruszającego przepis art. 89 § 1 k.k. – w sposób wskazany w zarzucie kasacji. Jest też oczywiste, że uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, skoro uwzględnienie odmiennego stanowiska interpretacyjnego mogło doprowadzić do całkiem innego rozstrzygnięcia w kwestii orzeczenia wobec L. L. kary łącznej.

W tej sytuacji zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu – w celu ponownego rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym, w którym Sąd Okręgowy, powtórnie rozpoznający wniesioną przez prokuratora apelację, związany będzie zapatrywaniami prawnymi wyrażonymi w niniejszym wywodzie (art. 518 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k.).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.